

La finestra oberta

ELISABET ZOPPETTI

La violència no afluixa

Aquest estiu, el Ministeri d'Afers Socials, Joventut i Igualtat ha publicat les dades del Servei d'Atenció a les víctimes de violència de gènere.

S'han obert 62 nous expedients, al llarg dels sis primers mesos de l'any, mentre que en el mateix període de l'any passat se'n van obrir 119. No pot ser motiu de satisfacció de cap de les maneres, perquè són 62 expedients que no s'haurien d'haver obert. Qualsevulla víctima de violència i abusos, el fet de ser una dona, és i serà una víctima de més.

El confinament va ser una època molt dura perquè va fer augmentar la violència de gènere, sobretot aquella exercida en el marc de la llar familiar. Víctimes i agressors es van trobar reclosos en espais, no massa grans, i el pas de les hores acostumen a fer aflorar amb més força, un problema que està latent i a punt d'explotar. La situació viscuda en el darrer any ha posat de manifest, una realitat amagada.

La violència de gènere és una greu violació dels drets humans de la víctima que la pateix, ja sigui física, psicològica o sexual. No disminueix la violència el fet que no es puguin constatar lesions físiques visibles. Segons defineix la Llei 1/2015, per a l'eradicació de la violència de gènere i la violència domèstica, en el seu article 2: "S'entén per violència de gènere envers les dones una violació dels drets humans i un tipus de discriminació contra les dones, i desig-

na tots els actes de violència basats en el gènere que comporten o són susceptibles de comportar per a les dones danys o patiments de naturalesa física, sexual, psicològica o econòmica, incloent l'amenaça de dur a terme actes, i la coacció o la privació arbitrària de llibertat, en la vida pública o en la privada».

Estem davant d'una xacra que sembla no tenir fi, i que va deixant víctimes pel camí. Escoltant una emissora de ràdio un d'aquests matins, m'assabentava d'una enquesta realitzada entre homes de menys de trenta anys. A molts d'ells els semblava normal controlar el mòbil de la parella, com s'havien de vestir o amb qui entraven o sortien de casa. Per ells no era res més que estimació cap a la seva parella. Però sigueu sincers amb vosaltres mateixos, i feu-vos aquesta pregunta: «Això és realment amor?». Jo no ho crec, ni puc admetre, que sigui així. Si les generacions que venen darrera nostre tenen aquest concepte, si no som capaços de transmetre el respecte que han de tenir per la persona que tenen al seu costat, és que ens estem equivocant molt.

Tota persona desitja que li siguin respectats els seus drets, sigui del sexe que sigui, però sobretot les dones.

Les estadístiques ens donen uns números freds, sense rostre ni cap tipus d'història darrera, però, aquestes històries hi són darrera els números. És molt dur tenir davant una víctima de violència de gènere, no ja que hagi estat víctima d'una parella amb la qual conviu, sinó simplement de l'exparella. Us puc assegurar que són dones aterrides, que no tenen ni la capacitat de signar una denúncia per por «al que em farà si s'assabenta». Realment com persones que som, podem permetre que, al segle XXI, pugui un ésser humà sotmetre d'aquesta manera a un altre?

És per aquest motiu que no pot haver-hi satisfacció, perquè hagi disminuït el nombre d'expedients oberts per violència de gènere, que com ja he dit: són 62 de més. Són molts, i podem estar segurs que n'hi ha molts més que no s'han denunciats per por.

Tots volem que els nostres drets humans ens siguin respectats. Treballem plegats perquè el jovent sigui conscient que l'amor no passa per controlar la parella o intimidar-la. Amb aquestes condicions, i us ho dic amb tota franquesa, no volem ser estimades. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP